

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. M. M. A. W.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/33, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2019, č. j. OAM-508/ZA-ZA12-P05-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 3. 2021, č. j. 13 Az 45/2019 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zrušil v záhlaví uvedeném rozsudkem rozhodnutí, kterým žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), ale udělil mu doplňkovou ochranu podle § 14a citovaného zákona na dobu 12 měsíců od dne nabytí právní moci rozhodnutí. Městský soud konstatoval, že žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nebylo vyhověno v plném rozsahu, a mělo mu být proto umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Protože tak žalovaný neučinil, městský soud jeho rozhodnutí zrušil, a to v celém rozsahu. Ačkoliv žalobce žádal pouze o zrušení rozhodnutí v rozsahu výroku týkajícího se neudělení azylu (konkrétně podle § 12), městský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že výrok o udělení či neudělení doplňkové ochrany je výrokem závislým, neboť je podmíněn výrokem o neudělení azylu, případně jeho odnětí. Pokud je tedy zrušen výrok o neudělení azylu, je nutné zrušit i výrok týkající se udělení doplňkové ochrany.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností, v níž především namítá, že žádal o zrušení pouze výroku o neudělení azylu. Dále požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů, který by jeho kasační stížnost doplnil.

[3] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost podal účastník, který byl v předcházejícím řízení o žalobě před městským soudem procesně úspěšný, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou přípustnosti kasační stížnosti.

[4] Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto

rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li stanoveno jinak.

[5] Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, nepřipustná (pozn. *zvýraznění provedl soud*).

[6] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 – 41, dospěl k závěru, že „(k)asační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem procesně úspěšný a který nenamítá, že krajský soud měl výrokem ve věci rozhodnout jinak, je podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná.“

[7] V posuzované věci se stěžovatel žalobou domáhal zrušení výroku o neudělení azylu (doplňková ochrana mu udělena byla). Městský soud jeho žalobě plně vyhověl a výrok o neudělení azylu zrušil. Nejvyšší správní soud již v předchozí judikatuře vysvětlil, že „*nesplnění podmínek pro udělení azylu je první, výchozí podmínkou, kterou je třeba splnit pro to, aby byla cizinci udělena doplňková ochrana. Z toho tedy jasně vyplývá poslušnost posuzování, jež začíná vždy úvahou o tom, zda lze žadateli udělit mezinárodní ochranu ve formě azylu, a až nebyly-li naplněny důvody pro udělení azylu, posuzuje se splnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany; srov. KOSAR, D., MOLEK, P., HONUSKOVÁ, V., JURMAN, M., LUPAČOVÁ, H. Zákon o azylu. Komentář. Praha : Wolters Kluwer ČR, 2010, s. 339.*

Tento postup má logicky odraz také ve struktuře výroku rozhodnutí, které je v případě výroku o neudělení azylu opatřeno též dalším výrokem ohledně udělení či neudělení doplňkové ochrany. Výrok o udělení či neudělení doplňkové ochrany je tak výrokem závislým, a to v tom smyslu, že je podmíněn výrokem o neudělení azylu, případě o jeho odnětí (viz § 14a zákona o azylu). Nelze tudíž ze strany krajského soudu zrušit rozhodnutí ministerstva vnitra pouze v rozsahu výroku týkajícího se neudělení azylu bez toho, že by byl současně zrušen též výrok o udělení či neudělení doplňkové ochrany. Připuštění této možnosti, která v souzené věci nastala, by vedlo ke stěžovatelem namítané kolizi existujícího výroku o udělení doplňkové ochrany a případného výroku o udělení azylu, což by znamenalo popření základního koncepčního východiska mezinárodní ochrany jako takové, neboť nelze udělit obě její formy najednou; viz výše naznačená subsidiarita doplňkové ochrany, jejímž cílem je poskytnutí ochrany pro osoby, které sice nespĺňují podmínky pro udělení azylu, ale kteří zároveň vyžadují ochranu z důvodu nebezpečí hrozící vážné újmy. Doplňková ochrana je tedy subsidiární formou ochrany, což znamená, že nepředstavuje nahrazení nebo rozšíření institutu azylu, ale uplatní se pouze v případě, že žadatel o mezinárodní ochranu nespĺňuje důvody pro udělení azylu.

Z toho dle názoru Nejvyššího správního soudu vyplývá, že existence výroku o udělení doplňkové ochrany by při případném udělení azylu byla nejen bezpředmětná, ale též nezákonná, a proto bylo na místě zrušit celý výrok rozhodnutí stěžovatele, byť žalobce napadal pouze výrok v části týkající se neudělení azylu.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2011, č. j. 9 Azs 14/2011 – 300).

[8] Městský soud s ohledem na shora uvedenou koncepci udělování mezinárodní ochrany a na judikaturu Nejvyššího správního soudu zrušil správně rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, tedy i v rozsahu stěžovateli udělené doplňkové ochrany a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Rozhodl zcela ve prospěch stěžovatele a umožnil, aby věc byla žalovaným znovu projednána. Předmětnou kasační stížností se přitom stěžovatel domáhal, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, který však nemohl ve věci rozhodnout výrokem jinak, než jak učinil, zejména pak nemohl stěžovateli „více“ vyhovět. V souladu s výše uvedenou judikaturou rozšířeného senátu je proto nutno považovat kasační stížnost stěžovatele za nepřipustnou podle § 104 odst. 2 s. ř. s.

pokračování

[9] Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., *(n)estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný*. Jelikož Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je podle § 102 a § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřijatelná, odmítl ji podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[10] S ohledem na zjevnou nepřijatelnost kasační stížnosti podle § 104 odst. 2 s. ř. s., kterou nelze žádným způsobem napravit, soud s ohledem na zásady ekonomie řízení neřešil otázku zastoupení podle § 105 odst. 2 s. ř. s. (tedy ani nerozhodoval o žádosti stěžovatele o ustanovení zástupce z řad advokátů).

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu